

Джулиета пъкъ бѣше доведена въ Лондонъ при леля ѳ, която бѣ вдовца, съсемъ безъ никого, и много обичаше децата. Родителитѣ на момчето, много бедни хора, бѣха я пратили да погостува на леля си; тѣ мислѣха, че леля ѳ ще остави на нея наследство. Но съ лелята се случи нещастие: една кола я прѣгази и тя умрѣ, безъ да остави нѣщо на племенницата си. Тогава сѣдмѣтъ добъръ човѣкъ, който помогна на Мѣрно да отпактува, изпрати и Джулиета въ родното ѳ мѣсто, въ Италия.

Той ги бѣ настанѣлъ на парахода и помоли стария матросъ италианецъ да ги нагледа.

— Татко ми и майка ми сега мислятъ, че азъ се връщамъ при тѣхъ съ богатства, а азъ съмъ така бедна, както бѣхъ и по-рано. Но мене въ къщи вѣрники, и безъ да съмъ богата, ме обичатъ. Азъ имамъ четири братчета, все мѣнчици. Азъ съмъ най-големата. Азъ ги обичамъ и кѣли, които имъ решихъ. Какъ ще ми се зарадваатъ, като ме видятъ. Ще вѣква въ къщи така тихичко, щото никой да ме не види. . . Гледай Мѣрно, какъ морето стана нѣкакъ сиво, грозно. . .

После, като помѣна, тя пакъ го попита:

— И ти сѣщо се връщашъ у дома си — нали? При родителитѣ?

— Да . . . ако ме приематъ да живѣя при тѣхъ.

— Мена тѣ не те обичатъ?

— Кой ги знае.

— Имашъ месецъ азъ ще навърша тринадесетъ години. — каза Джулия.

Следъ това децата почнаха да говорятъ за морето, за вѣнчици, шо вѣкдаха наоколо, по кораба, и така цѣлъ день се не раздѣляха. На парахода вѣнчици мислѣха, че тѣ сѣ братъ и сестра.

По едно време Джулия се зове да плете чоратъ, а Мѣрно седѣше дълбоко замисленъ.

Привечерь морето още повече се развѣнчува. Сѣдени се нѣкакъ предразменено. Вѣнчици почнаха да се прибиратъ по нѣстата си за спане. Момченцето каза на своя другаръ:

— Лека нощ, Мѣрно!

— Беденъ мой дѣца, нѣма да можете да заспите сега спокойно: нощта нѣма да

ви бѣде лека. — каза стариятъ матросъ, който пакъ минаваше отъ тамъ.

И Мѣрно искаше да каже: „лека нощ, Джулия“, но въ тая минута една вѣлна плутина отсрѣ на самата палуба, — тѣсна момчето и го удари о една дѣска.

— Боже мой, по него има кръвъ! — извика жаловито Джулия, цѣла разтреперана.

Но пликитѣ сѣзаваша бързо долу, въ каютитѣ; никой не искаше да знае, че децата се изплашиха. Момченцето се наведе надъ Мѣрно. Той бѣ падналъ въ несвѣсть отъ удара и падането. Тя му избѣрса кръвта по челото. После сие черевната си забрадка и му превърза раната. При това то бѣ опрѣло главичката си на гърдитѣ ѳ, та на шѣпната ѳ дрешка остана петна отъ кръвъ.

Мѣрно се свѣсти и стана.

— По-добре ли ти е? — попита го Джулия.

— Да . . . съсемъ ми е добро.

— Хайде сега, спи спокойно! — каза момчето.

— Събогомъ, лека ти нощ! — отговори Мѣрно.

И той отиде да спи въ общата мѣжика кюта, а тя — тамъ, дѣто спѣха женитѣ.

Матросътъ казваше право: децата още не бѣха заспали, когато се дигна страшна буря.

Бурята не утихна цѣла нощъ. На съмване тя стана още по-ужасна. Вѣнчитѣ се дигнаха като плунаци и се удържа въ парахода, заляваха го, чупѣха и съборѣха вѣнчици. Цѣлото море наоколо се покри съ облаци. Най-сетне новъ бѣсенъ напоръ на вѣлнитѣ пробѣ палубата надъ самата машина. — вода нахлу вѣднѣга и изгаси огъня. Машинистътъ и операльтъ избѣгаха въ ужикъ. Отъ вѣсѣка страна се вѣлеваха потоци вода.

Капитанътъ викаше отсрѣ:

— Теглете водата съ помпи!

Матроситѣ се затекоха къмъ помпитѣ.

Въ това време новъ напоръ отъ още по-бѣсни вѣлни удари по сѣдмата на парахода, раздрусва го, водата събори прѣградитѣ, пробѣ затворната и нахлу надолу, като сѣшански водоспадъ.

Пликитѣтѣ се събраха въ голѣмата